

Ragyolc, 1902. január 31. – Martfű, 1974. július 20.

Apja bányász volt. Az elemi iskola hat osztályának elvégzése után kőfaragónak tanult. Később nemcsak a szakmájában dolgozott, volt bányász és segédmunkás is a MÁV-nál. Politikai nézetei miatt gyakran volt feketelistán, gyakran csak alkalmi munkát kaphatott.

1919-ben vöröskatona, Salgótarján térségében harcolt. A szakszervezetnek 1920-ban, a KMP-nek 1924-ben lett a tagja. 1942–1944-ben internálták. 1944 őszén nem engedelmeskedett az általános mozgósítási parancsnak. Két fiával és néhány munkatársával a város környéki erdőben bujkált, majd csatlakoztak Nógrádi Sándor partizánegységéhez. A terület felszabadítása után bekapcsolódott Salgótarján politikai életébe. Az MKP-ban tevékenykedett, márciusban a helyi pártszervezet titkárává választották. 1945. június 24-én a Dunántúlon választották be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Néhány évig függetlenített pártmunkás volt, 1945–1946-ban tagja az MKP KV-nek is. Ezt követően szénbányászati kormánybiztos, majd a rózsaszentmártoni lignitbánya igazgatója lett.